

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΑΝΑΚΟΠΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ

ΑΠΟΦΑΣΗ 289 /2026
(Αριθμός κατάθεσης ανακοπής: 230781/8543/2025)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Κωνσταντίνα Υφαντή, Πρωτοδίκη, η οποία ορίσθηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου, και από τη Γραμματέα Μελίνα Λαδοπούλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 16 Δεκεμβρίου 2025 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΑ: του Εμμανουήλ, κατοίκου Αττικής, οδός ΑΦΜ ο οποίος παραστάθηκε στο ακροατήριο κατά την προφορική συζήτηση της υπόθεσης δια της πληρεξούσιας δικηγόρου του Ασημίνας Μαγγόλα (ΑΜ ΔΣΘ 3671), που κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ: ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία Greece Ανώνυμη Εταιρεία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις» και το διακριτικό τίτλο Greece», με ΑΦΜ που εδρεύει στο Μοσχάτο Αττικής, επί της οδού ς και εκπροσωπείται νόμιμα, υπό την ιδιότητά της ως μη δικαιούχου και μη υπόχρεου διάδικου και ως διαχειρίστριας των απαιτήσεων της αλλοδαπής εταιρείας ειδικού

σκοπού με την επωνυμία « ISSUER DAC», με αριθμό μητρώου
που εδρεύει στο Δουβλίνο Ιρλανδίας (

), και εκπροσωπείται νόμιμα, που κατέστη ειδική διάδοχος της
ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.,
η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της
Πιπίνας Σταύρου (ΑΜ ΔΣΑ 10179), που κατέθεσε προτάσεις.

Ο ανακόπτων ζητεί να γίνει δεκτή η από 17.9.2025 ανακοπή του, η οποία
κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό κατάθεσης
δικογράφου και προσδιορίστηκε για να συζητηθεί κατά την
αναγραφόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και γράφηκε στο πινάκιο.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των
διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας
συνεδρίασης και στις έγγραφες προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ**

Ο ανακόπτων, με την ένδικη ανακοπή του, ζητεί, για τους ειδικότερα
αναφερόμενους στο δικόγραφο λόγους, την ακύρωση α) της από 2.7.2025
επιταγής προς πληρωμή κάτωθι αντιγράφου εξ απογράφου της με αριθμό
διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, β)
της από 14.7.2025 έγγραφης εντολής για επιβολή αναγκαστικής κατάσχεσης
κάτωθι αντιγράφου εξ απογράφου της ως άνω διαταγής πληρωμής, γ) της με
αριθμό 2790/30.7.2027 έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας
της δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών με έδρα το
Πρωτοδικείο Αθηνών Πηγής Κουτσογιαννοπούλου, δ) του ηλεκτρονικού
πλειστηριασμού ακίνητης περιουσίας που θα διενεργηθεί στις 11.3.2026, καθώς
και να καταδικασθεί η καθ' ης στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων του. Με αυτό
το περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση ανακοπή παραδεκτά εισάγεται προς
συζήτηση κατά την προκείμενη ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών των
άρθρων 614 επ. ΚΠολΔ (άρθρο 937 παρ. 3 ΚΠολΔ), σε συνδυασμό με τα γενικά
άρθρα των ειδικών διαδικασιών 591 επ. ΚΠολΔ (άρθρα 583, 585, 933 παρ. 1 και
3 και 937 παρ. 3 ΚΠολΔ), ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, που είναι καθ' ύλην
και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρα 933 παρ. 1 και 3 ΚΠολΔ). Περαιτέρω, η κρινόμενη
ανακοπή έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα, ήτοι εντός της προβλεπόμενης

Dei

προθεσμίας των 45 ημερών από την ημέρα της κατάσχεσης και δη από την επομένη της ημέρας της επίδοσης στον ανακόπτοντα του αντιγράφου της κατασχετήριας έκθεσης (άρθρα 585 παρ. 2, 933 παρ. 1, 934 παρ. 1 περ. α' εδαφ. α' ΚΠολΔ), η οποία (επίδοση) έλαβε χώρα στις 31.7.2025, όπως προκύπτει από την επισημείωση του διενεργήσαντα την επίδοση δικαστικού επιμελητή Γ. Τσούλου επί του κοινοποιηθέντος αντιγράφου της κατασχετήριας έκθεσης, που νόμιμα επικαλείται και προσκομίζει ο ανακόπτων, η δε κρινόμενη ανακοπή κατατέθηκε στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου στις 26.9.2025 και επιδόθηκε στην καθ' ης στις 29.9.2025, όπως προκύπτει από τη με αριθμό 68151'/29.9.2025 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών Ιωάννη Μαδεμτζή, που νόμιμα επικαλείται και προσκομίζει ο ανακόπτων, μη λαμβανομένου υπόψη κατά την επιμέτρηση της προθεσμίας του χρονικού διαστήματος των δικαστικών διακοπών 1-31 Αυγούστου. Πλην, όμως, όσον αφορά το ως άνω υπό στοιχείο β) αίτημα της ανακοπής, που αφορά στην ακύρωση της από 14.7.2025 έγγραφης εντολής για επιβολή κατάσχεσης, που δόθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της επισπεύδουσας καθ' ης, αυτό είναι απορριπτέο ως απαράδεκτο, δεδομένου ότι η εντολή αυτή δεν αποτελεί αυτοτελή πράξη εκτέλεσης, ώστε να διώκεται η ακύρωσή της αυτοτελώς, αλλά αποτελεί προπαρασκευαστική ενέργεια της επιβληθείσας αναγκαστικής κατάσχεσης, τυχόν δε πλημμέλειά της αποτελεί λόγο ακύρωσης της τελευταίας. Περαιτέρω, η κρινόμενη ανακοπή είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 933, 106, 176, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ, πλην του υπό στοιχείο δ) αιτήματός της, περί ακύρωσης του με την προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης επισπευδόμενου για τις 11.3.2025 αναγκαστικού πλειστηριασμού, το οποίο κρίνεται απορριπτέο ως νόμος αβάσιμο, καθώς ναι μεν είναι δυνατή, κατά τις διατάξεις του άρθρου 69 παρ. 1 περ. δ' ΚΠολΔ, η (συμ)προσβολή πράξεων αναγκαστικής εκτέλεσης, που δεν έχουν διενεργηθεί κατά τον χρόνο άσκησης της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ και στηρίζονται στις προσβαλλόμενες με αυτή πράξεις, πλην, όμως, με τις ως άνω διατάξεις παρέχεται ένδικη προστασία υπό την προϋπόθεση ότι ο γενεσιουργός λόγος του επίδικου δικαιώματος (που για το δικαίωμα άσκησης ανακοπής κατά το 933 ΚΠολΔ είναι η παράνομη διενέργεια εκτέλεσης) έχει ήδη επέλθει κατά τον χρόνο συζήτησης (Χ. Απαλαγάκη, Ερμηνεία ΚΠολΔ, 5η έκδ., άρθρ. 69 αρ. 1), και σε κάθε περίπτωση η ακύρωση των πρώτων πρέπει να ζητείται υπό τον όρο έκδοσης απόφασης που θα απαγγέλλει την ακυρότητα των τελευταίων πράξεων (ΑΠ 1437/2012 ΝοΒ 2013.974, ΑΠ 909/2006 ΧρηΔικ 2007.284, ΕφΑθ 955/2011

ΕφΑΔ 2011.675, Εφαθ 6499/2007 Δίκη 2008.859 με παρατηρήσεις Κ. Μπέη), προϋπόθεση που δεν συντρέχει στην προκείμενη περίπτωση, που ο ανακόπτων διώκει την εν γένει ακύρωση του επισπευδόμενου, βάσει της συμπροσβαλλόμενης κατασχετήριας έκθεσης, πλειστηριασμού, όχι με έρεισμα τη διάταξη του άρθρ. 69 παρ. 1 περ. δ' ΚΠολΔ, αλλά σωρευτικά και δη ανεξαρτήτως ακύρωσης των προγενέστερων αυτού πράξεων. Επομένως, η κρινόμενη ανακοπή, κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς το παραδεκτό, νόμω και ουσία βάσιμο των λόγων της.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 935 ΚΠολΔ, «Λόγοι ανακοπής που είναι ήδη γεννημένοι και μπορούν να προταθούν στη δίκη της ανακοπής σύμφωνα με το άρθρο 933 είναι απαράδεκτοι, όταν προταθούν σε οποιαδήποτε μεταγενέστερη δίκη, όπου ανακύπτει ζήτημα κύρους της αυτής ή άλλης πράξης της διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης». Με την τελευταία διάταξη καθιερώθηκε για την ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ το σύστημα συγκέντρωσης, σύμφωνα με το οποίο επιβάλλεται να προβάλλονται σε αυτή όλοι οι έως την άσκησή της γεννημένοι λόγοι ως ειδική έκφανση της αρχής του άνευ επικουρίας δικάζεσθαι, εφόσον η προσβολή των πράξεων της εκτέλεσης καθίσταται όχι απλώς σταδιακή, αλλά υποχρεωτικά σταδιακή. Πλέον συγκεκριμένα, με την εν λόγω διάταξη, η οποία αποβλέπει στην ταχεία εκκαθάριση των διαφορών που αναφύονται στην εκτέλεση και εντεύθεν στην ασφάλεια των συναλλαγών, θεσπίζεται το απαράδεκτο προβολής λόγων που βάλλουν κατά του κύρους της αναγκαστικής εκτέλεσης, οι οποίοι ήταν γεννημένοι και μπορούσαν να προταθούν με ήδη ασκηθείσα ανακοπή (ΑΠ 856/2014 ΕφΑΔΠολΔ 2014.1059, ΑΠ 1711/2014, ΑΠ 1660/2006, Νόμος, Ι. Μπρίνιας, Αναγκαστική Εκτέλεσις Ι, β' έκδ., άρθρο 935, σελ. 478). Πολύ περισσότερο, λόγοι ανακοπής που είναι γεννημένοι και προταθούν στην επί της ανακοπής δίκη κατά τους ορισμούς του άρθρου 933 ΚΠολΔ, απορρίπτονται ως απαράδεκτοι, εάν προταθούν σε οποιαδήποτε μεταγενέστερη δίκη, όπου τίθεται ζήτημα κύρους της ίδιας πράξης, που προσβλήθηκε με την αρχική ανακοπή, ή άλλης πράξης της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης, έστω και αν υπάρχει η προθεσμία από το άρθρο 934 ΚΠολΔ για την εμπρόθεσμη προβολή τους, εκτός εάν η άσκηση της νεότερης ανακοπής γίνεται κατά το άρθρο 69 παρ. 1 περ. δ' ΚΠολΔ, συντρεχόντων των όρων αυτού. Επομένως, προταθέντες λόγοι ανακοπής κατά της ήδη προσβληθείσας πράξης εκτέλεσης δεν μπορούν προταθούν με άλλη ανακοπή, κατά της ίδιας ή άλλης πράξης εκτέλεσης, έστω και αν υφίσταται προθεσμία κατ' άρθρο 934 ΚΠολΔ (ΑΠ 1284/2008, Νόμος, ΑΠ 242/2001 ΕλλΔνη 2001.1575, Εφαθ

Me

2775/1991 ΕΛΛΔνη 1992.886, Κεραμεύς/Κονδύλης/Νίκας, Ερμηνεία ΚΠολΔ, άρθρ. 933 αρ. 1, Α. Βαθρακοκοίλης, Η ανακοπή του άρθρ. 933 ΚΠολΔ, 2022, σελ. 243). Το υπό της ανωτέρω διάταξης θεσπιζόμενο απαράδεκτο ισχύει μόνο για την ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ και όχι σε άλλου είδους ανακοπές (όπως των άρθρων 936, 979 ΚΠολΔ, βλ. ΑΠ 1791/2008, ΕφΛαρ 190/2007, Νόμος, Ι. Μπρίνια, ο.π., σελ. 481), λαμβάνεται υπόψη και αυτεπαγγέλτως και ισχύει, ανεξαρτήτως αν οι λόγοι ανακοπής αφορούν στη διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης ή την απαίτηση (ΑΠ 1660/2006, Νόμος). Εξάλλου, το απαράδεκτο που θεσπίζεται με τη διάταξη του άρθρου 935 ΚΠολΔ προβλέπεται ανεξάρτητα από τη συνδρομή των προϋποθέσεων του άρθρου 330 ΚΠολΔ, δεν στηρίζεται δηλαδή στην ύπαρξη τυχόν τελεσίδικης κρίσης ως προς τους λόγους (ενστάσεις) ακυρότητας της πράξης σε προγενέστερη δίκη ανακοπής, αλλά απλώς στο γεγονός της μη προβολής τους σε αυτήν (ΑΠ 41/1987 ΝοΒ 1988.106, ΜΠρΡοδ 3949/2007, Νόμος). Βέβαια, στις περιπτώσεις όπου υπάρχει το δεδικασμένο της απόφασης που εκδόθηκε στην προγενέστερη ανακοπή, δεν υπάρχει πεδίο πρακτικής εφαρμογής του άρθρου 935 ΚΠολΔ, αφού αυτό, σύμφωνα με το άρθρο 933 παρ. 4 ΚΠολΔ, καλύπτει τους λόγους της ανακοπής που καταλαμβάνονται από τα άρθρα 330 και 633 παρ. 2 εδ. γ' ΚΠολΔ για να θεωρηθούν οι λόγοι αυτοί απαράδεκτοι σε μεταγενέστερη δίκη (βλ. Π. Γέσιου - Φαλτσή, Δίκαιο Αναγκαστικής Εκτελέσεως, Γενικό Μέρος, β' έκδ. 2017, σελ. 762). Ακόμη, λόγοι οι οποίοι ήταν γεννημένοι κατά τη δίκη της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ, αλλά δεν μπορούσαν να προταθούν, διότι δεν αποδεικνύονταν με έγγραφα ή δικαστική ομολογία (άρθρο 933 παρ. 5 ΚΠολΔ), μπορούν να προβληθούν στη συνέχεια σε μεταγενέστερη δίκη, χωρίς να εμποδίζονται από το απαράδεκτο της διάταξης του άρθρου 935 ΚΠολΔ ούτε από το άρθρο 330 ΚΠολΔ, διότι το παραγόμενο απορριπτικό δεδικασμένο από τη διάταξη του άρθρου 933 παρ. 5 ΚΠολΔ εκτείνεται μόνο στο απαράδεκτο της προβολής τους που απαγγέλλεται λόγω της άμεσης απόδειξής τους, και συνεπώς οι ισχυρισμοί αυτοί δεν εμποδίζονται από το κατά το άρθρο 330 ΚΠολΔ δεδικασμένο και τη διάταξη του άρθρου 935 ΚΠολΔ, εφόσον είναι ουσιώδεις κατά το ουσιαστικό δίκαιο, προς κατ' ουσίαν έρευνα σε μεταγενέστερη δίκη που ανοίγεται με νέα ανακοπή κατά της ίδιας εκτέλεσης (ΟΛΑΠ 49/2005 ΕΛΛΔνη 2006.80, ΟΛΑΠ 10/1993 ΕΛΛΔνη 1994.1242, ΑΠ 2143/2007 ΕΠολΔ 2008.341, ΕφΑθ 6610/1994 Δ 1996.290), ή με αγωγή κατά τη συζήτηση της οποίας δεν αποκρούονται από το κατά το άρθρο 330 ΚΠολΔ δεδικασμένο (ΟΛΑΠ 12/2009 ΑρχΝ 2009.708, ΟΛΑΠ 49/2005 ΕΛΛΔνη 2006.80, ΑΠ 2143/2007 ΕΠολΔ

2008.341). Ειδικότερα, για την εφαρμογή του άρθρου 935 ΚΠολΔ απαιτείται η σωρευτική συνδρομή των εξής προϋποθέσεων: α) Να έχει προηγηθεί ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ εναντίον ορισμένης πράξης της διαδικασίας εκτέλεσης, της οποίας το κύρος καλείται να εξετάσει επόμενο δικαστήριο, είτε κυρίως είτε παρεμπιπτόντως, ανεξάρτητα από το στάδιο στο οποίο βρίσκεται η προγενέστερη αυτή δίκη, χωρίς, δηλαδή, να ενδιαφέρει, εάν αυτή εκκρεμεί ή περατώθηκε τελεσίδικα (ΑΠ 242/2001 ΕΛΛΔνη 2001.1575, ΜΕΦΑΘ 3123/2024, ΕφΛαμ 80/2022, Νόμος, ΕφΠειρ 720/2022 ΤΝΠ ΕφΠειρ, ΕφΠειρ 740/2022 ΕπΑΚ 2023.480, Ι. Μπρίνιας, ό.π., άρθ. 935, αρ.173, 174, σελ. 479-481, Π. Γέσιου - Φαλτσή, ό.π., σελ. 757-758, Α. Παπαδοπούλου, Η συγκέντρωση των λόγων ανακοπής στην αναγκαστική εκτέλεση, έκδ. 2016, σελ. 133, 138). β) Οι μεταγενεστέρως προτεινόμενοι λόγοι να ήταν γεννημένοι και να μπορούσαν να προταθούν κατά τον χρόνο διεξαγωγής της προγενέστερης δίκης, είτε με το κύριο δικόγραφο της ανακοπής είτε με αυτό των πρόσθετων λόγων της, ως τέτοιοι δε νοούνται όχι μόνο οι γνωστοί στον ανακόπτοντα, αλλά και οι άγνωστοι ακόμη σε αυτόν, εφόσον, όμως, υφίσταντο κατά τον ανωτέρω χρόνο. Έτσι, καθίσταται πλέον υποχρεωτική η σώρευση στο δικόγραφο της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ, όχι μόνο για τους γεννημένους στην άσκηση της λόγους, που αφορούν την προσβαλλόμενη με αυτή πράξη εκτέλεσης, αλλά επιπρόσθετα και για όλους τους γεννημένους λόγους όσων άλλων πράξεων εκτέλεσης προηγήθηκαν (ΕφΚρ 127/2023, ΕφΛαμ 80/2022, ΕφΑιγ 1/2020, Νόμος). Αντίθετα, λόγοι ανακοπής που γεννήθηκαν μετά το χρονικό σημείο στο οποίο ήταν δυνατή η παραδεκτή κατάθεση του δικογράφου των πρόσθετων λόγων στην προηγούμενη δίκη δεν υπάγονται στο απαράδεκτο του άρθρου 935 ΚΠολΔ και θεωρούνται ως λόγοι οσιγενείς (ΑΠ 1130/1994 ΕΛΛΔνη 1996.644). Επίσης, λόγοι ανακοπής, που, μολονότι γεννημένοι, ήταν απαράδεκτοι κατά τον χρόνο διεξαγωγής της προηγούμενης δίκης της ανακοπής, γιατί δεν μπορούσαν να αποδειχθούν αμέσως (άρθρο 933 παρ. 5 ΚΠολΔ), δεν νοούνται ως λόγοι που «μπορούν να προταθούν» και δεν θεωρούνται ότι καλύπτονται από το απαράδεκτο του άρθρου 935 ΚΠολΔ (ΟΛΑΠ 49/2005 ΕΛΛΔνη 2006.80, ΟΛΑΠ 10/1993 ΕΛΛΔνη 1994.1242, ΑΠ 1711/2014, ΑΠ 1284/2008, Νόμος). γ) Διεξαγωγή μεταγενέστερης δίκης, στην οποία ανακύπτει, είτε ως κύριο είτε ως προδικαστικό ζήτημα, η εγκυρότητα της αυτής ή άλλης πράξης της εκτέλεσης. Σύμφωνα με την ερμηνεία, που είχε επικρατήσει μέχρι την αντικατάσταση της διάταξης του άρθρου 935 ΚΠολΔ με το άρθρο 19 παρ. 2 Ν. 4055/2012, το ως άνω απαράδεκτο ανέκυπτε, όταν επρόκειτο για μεταγενέστερη προβολή λόγων ακύρωσης της ίδιας πράξης

εκτέλεσης, με συνέπεια τον αποκλεισμό του σε περίπτωση άσκησης περισσότερων ανακοπών με λόγους που αφορούσαν σε διαφορετικές κάθε φορά πράξεις εκτέλεσης, οι οποίοι (λόγοι) ήταν γεννημένοι κατά την άσκηση της πρώτης ανακοπής, εφόσον βέβαια υπήρχε προθεσμία για την άσκηση της μεταγενέστερης ανακοπής (ΜΠρΡοδ 21/2004, Νόμος, ΜΠρΘεσ 26449/2002 ΑρχΝ 2005.805, Ι. Μπρίνιας, ό.π., άρθρ. 935, αρ. 173, σελ. 481). Εντούτοις, μετά την αντικατάσταση της ως άνω διάταξης με το άρθρο 19 παρ. 2 Ν. 4055/2012 και υπό τη νέα διατύπωσή της, κατέστη ήδη υποχρεωτική η σώρευση στο δικόγραφο της ανακοπής, όχι μόνο των γεννημένων κατά την άσκησή της λόγων, που αφορούν στην προσβαλλόμενη με αυτήν πράξη εκτέλεσης, αλλά και επιπρόσθετα και όλων των γεννημένων λόγων που αφορούν σε όσες άλλες πράξεις εκτέλεσης προηγήθηκαν. Το απαράδεκτο, δηλαδή, αφορά στους λόγους ανακοπής, εάν αυτοί ήταν γεννημένοι, όταν ασκήθηκε η προηγούμενη ανακοπή, και ισχύει ανεξάρτητα από το εάν προσβάλλεται με την ανακοπή η ίδια ή άλλη πράξη της εκτελεστικής διαδικασίας (ΜΕφαθ 3123/2024, Εφαθ 1724/2023, Εφαθ 2472/2022, Εφαθ 1/2020, Νόμος). Συνεπώς, αφορά είτε σε νέα ακυρωτική ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ, ακόμη και όταν η νέα ανακοπή ασκείται μέσα στις προθεσμίες του άρθρου 934 ΚΠολΔ (Εφαθ 2234/1992 ΕλλΔνη 1995.672, Εφαθ 9705/1988 ΕλλΔνη 1991.999, Εφαθ 4586/1984 ΕΕΝ 51.594), είτε σε οποιαδήποτε άλλη αγωγή, π.χ. αρνητική αναγνωριστική αγωγή περί αναγνώρισης της ανυπαρξίας της αξίωσης, για την ικανοποίηση της οποίας επισπεύσθηκε η εναντίον του εκτέλεση (Εφαθ 9705/1988 ΕλλΔνη 1991.999, Εφαθ 2642/1974 ΝοΒ 1975.54) ή η δίκη της ανακοπής του άρθρου 583 ΚΠολΔ (ΑΠ 1083/1994 ΕλλΔνη 1996.113), ή αγωγή αποζημίωσης ή αδικαιολόγητου πλουτισμού (Εφαθ 4586/1984 ΕΕΝ 1984.594), όπου μπορεί παρεμπιπτόντως να τεθεί το θέμα του κύρους της πράξης εκτέλεσης. Και δ) ταυτότητα των διαδίκων στη πρώτη και τη δεύτερη δίκη, δεδομένου ότι μόνο εκείνος που άσκησε ήδη προηγούμενη ανακοπή αποκρούεται με τη διάταξη του άρθρου 935 ΚΠολΔ και όχι τρίτος δανειστής του καθ' ου (ΜΠρΘεσ 23368/2012 ΕΠολΔ 2012.623, Ι. Μπρίνιας, ό.π., άρθρ. 935, σελ. 481, Α. Παπαδόπουλου, ό.π., σελ. 228 επομ., 232 επομ. – για τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 935 ΚΠολΔ βλ. αναλυτικά Ν. Νίκα, Δίκαιο Αναγκαστικής Εκτελέσεως, τόμ. Ι, γ' έκδ. 2023, σελ. 690-694, Π. Γέσιου-Φαλτσή, Δίκαιο Αναγκαστικής Εκτελέσεως, τόμ. Ι, β' έκδ. 2017, σελ. 757-763).

Στην προκείμενη περίπτωση, με τον πρώτο λόγο της ένδικης ανακοπής, ο ανακόπτων βάλλει κατά της προσβαλλόμενης επιταγής προς πληρωμή,

επικαλούμενος ότι η απαίτηση για την οποία επισπεύδεται η αναγκαστική εκτέλεση τυγχάνει ανεκκαθάριστη, καθώς δεν προκύπτει από το περιεχόμενο αυτής το ποσό και το ποιόν της παροχής, το ύψος των κεφαλαιοποιημένων τόκων και το ποσοστό επιτοκίου. Επίσης, με τον δεύτερο λόγο ανακοπής ισχυρίζεται ότι τυγχάνει αόριστος ο περιορισμός της απαίτησης, όπως αυτή περιλαμβάνεται στη με αριθμό διαταγή πληρωμής, κάτωθι αντιγράφου εξ απογράφου της οποίας συντάχθηκε η προσβαλλόμενη επιταγή προς πληρωμή και επομένως πρέπει να ακυρωθούν και οι ανακοπτόμενες πράξεις εκτέλεσης. Περαιτέρω, με τον τέταρτο λόγο ανακοπής, κατά το πρώτο σκέλος αυτού, ο ανακόπτων αιτείται την ακύρωση των προσβαλλομένων πράξεων εκτέλεσης, επικαλούμενος ότι η καθ' ης όλως καταχρηστικά εκκινεί τη διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος της περιουσίας του, δεδομένου ότι η δικαιούχος της πιστώτρια τράπεζα προέβη στην παροχή της ένδικης πίστωσης προς τον καθ' ου η εκτέλεση, παραβαίνοντας την αρχή του υπεύθυνου δανεισμού, κατόπιν δε δεν κλήθηκε από την καθ' ης σε προηγούμενο της αναγκαστικής εκτέλεσης χρόνο να ρυθμίσει την οφειλή του από την εν λόγω πίστωση κατά τρόπο κοινά αποδεκτό από τα συμβαλλόμενα μέρη, ενώ προχώρησε η διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης παρά την πρόσκαιρη οικονομική αδυναμία του ανακόπτοντα. Τέλος, με τους έβδομο και όγδοο λόγους της κρινόμενης ανακοπής, διώκεται η ακύρωση των προσβαλλομένων πράξεων εκτέλεσης, για τον λόγο ότι η καθ' ης στερείται ενεργητικής νομιμοποίησης προς επίσπευση σε βάρος του ανακόπτοντα αναγκαστικής εκτέλεσης, με το αιτιολογικό ότι τόσο η σύμβαση πώλησης και μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων όσο και η σύμβαση διαχείρισης αυτών πάσχουν ακυρότητας. Πλην, όμως, κατόπιν παραδοχής σχετικού ισχυρισμού της καθ' ης, ο οποίος ελέγχεται και αυτεπάγγελα από το Δικαστήριο, όλοι οι παραπάνω λόγοι της κρινόμενης ανακοπής απαραδέκτως προβάλλονται στο πλαίσιο της προκείμενης δίκης εκτέλεσης, κατ' άρθρο 935 ΚΠολΔ, καθόσον συντρέχουν όλες οι προϋποθέσεις που τάσσει το άρθρο αυτό, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην ως άνω μείζονα σκέψη της παρούσας και επάγονται το απαράδεκτο της δικονομικής προβολής τους. Ειδικότερα, όλοι οι παραπάνω λόγοι είχαν γεννηθεί και μπορούσαν να προταθούν με το δικόγραφο της –προγενέστερης της ένδικης– από 27.5.2024 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ανακοπής των άρθρων 632 και 933 ΚΠολΔ, που έχει ασκήσει ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου ο ανακόπτων κατά της καθ' ης και με την οποία διώκει μεταξύ άλλων την ακύρωση της προηγούμενης πράξης της ίδιας εκτελεστικής διαδικασίας, ήτοι της από 21.5.2024 επιταγής προς εκτέλεση,

Mei

που έχει τεθεί κάτω από αντίγραφο του πρώτου εκτελεστού απογράφου της με αριθμό διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, όπως συνομολογεί ο ανακόπτων (άρθρο 352 παρ. 1 ΚΠολΔ). Σημειώνεται ότι, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην ανωτέρω μείζονα σκέψη, η συνέπεια από το άρθρο 935 ΚΠολΔ επέρχεται χωρίς να ενδιαφέρει η τύχη της προηγούμενης από 27.5.2024 ανακοπής, η οποία έχει προσδιοριστεί για να συζητηθεί στις 15.2.2033 (ΑΠ 242/2001, ΕφΛαμ 80/2022, Νόμος).

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 281 ΑΚ, 116 και 933 ΚΠολΔ, 20 παρ. 1 και 25 παρ. 3 του Συντάγματος, συνάγεται ότι άσκηση ουσιαστικού δικαιώματος, που ανήκει στο δημόσιο δίκαιο, αποτελεί και η μέσω αναγκαστικής εκτέλεσης πραγμάτωση της απαίτησης του δανειστή. Επομένως, λόγω της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ μπορεί να αποτελέσει και η προφανής αντίθεση της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης στα αντικειμενικά όρια που θέτει η διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, δεδομένου ότι το δημοσίου δικαίου δικαίωμα του δανειστή να επισπεύσει αναγκαστική εκτέλεση κατά του οφειλέτη του, για την πραγμάτωση εξοπλισμένης με εκτελεστό τίτλο απαίτησης, στηρίζεται σε κανόνα ουσιαστικού δικαίου και η άσκησή του δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει τα όρια που θέτει η διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ. Κατά τη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ και μεν η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος, όμως, μόνο το γεγονός ότι η άσκηση του δικαιώματος στη συγκεκριμένη περίπτωση επιφέρει βλάβη, έστω και μεγάλη, στον οφειλέτη, δεν αρκεί για να χαρακτηρίσει ως καταχρηστική την άσκησή του, αλλά πρέπει να συνδυάζεται και με άλλες περιστάσεις, όπως συμβαίνει όταν ο δανειστής δεν έχει στην πραγματικότητα συμφέρον από την άσκηση του δικαιώματός του. Στο πλαίσιο αυτό ο δανειστής, ο οποίος ασκώντας συμβατικό του δικαίωμα επιδιώκει την είσπραξη της απαίτησής του, ενεργεί ασφαλώς προς ικανοποίηση θεμιτού συμφέροντός του, συνυφασμένου με τη διαχείριση της περιουσίας του, τον τρόπο της οποίας αυτός ελεύθερα κατ' αρχάς αποφασίζει, εκτός και πάλι αν στη συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει υπέρβαση και μάλιστα προφανής των αρχών της καλής πίστης, των χρηστών ηθών και του κοινωνικοοικονομικού σκοπού του δικαιώματος (ΑΠ 311/2020, 333/2019, ΝΟΜΟΣ). Αυτό συμβαίνει και όταν η συμπεριφορά του δανειστή που προηγήθηκε της άσκησής του δικαίωμάς του, σε συνδυασμό με την πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε στο μεσοδιάστημα ή τις περιστάσεις που μεσολάβησαν ή άλλα περιστατικά, τα οποία, χωρίς κατά

νόμο να εμποδίζουν τη γέννηση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή τη μεταγενέστερη άσκησή του κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου, αφού τείνει στην ανατροπή της κατάστασης που δημιουργήθηκε υπό ορισμένες ειδικές συνθήκες και διατηρήθηκε για πολύ χρόνο με το επακόλουθο να συνεπάγεται επαχθείς συνέπειες για τον υπόχρεο. Απαιτείται, δηλαδή, για να χαρακτηριστεί καταχρηστική η άσκηση του δικαιώματος να έχει δημιουργηθεί στον υπόχρεο, από τη συμπεριφορά του δικαιούχου σε συνάρτηση και με εκείνη του υπόχρεου, η εύλογη πεποίθηση ότι ο δανειστής δεν πρόκειται να ασκήσει το δικαίωμά του, με αποτέλεσμα η πρόωρη άσκησή του να προκαλεί επαχθείς συνέπειες στον οφειλέτη και να εμφανίζεται έτσι αδικαιολόγητη και καταχρηστική (ΟΛΑΠ 1/1997, ΟΛΑΠ 17/1995, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1873/2014, ΧρΙΔ 2015. 285, ΑΠ 2045/2014, ΑΠ 1627/2012, ΕφΠειρ 523/2015, ΝΟΜΟΣ). Προκειμένου δε να κριθεί αν σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει αντικειμενική υπέρβαση των προαναφερόμενων ορίων, συνεκτιμώνται τα κίνητρα, ο σκοπός του ασκούντος το δικαίωμα, το είδος των μέσων που χρησιμοποιήθηκαν και όλες οι λοιπές περιστάσεις πραγμάτωσης της συμπεριφοράς (ΑΠ 119/2016, ΝΟΜΟΣ). Η καταχρηστική συμπεριφορά του φορέα του δικαιώματος εμφανίζεται υπό διάφορες μορφές, όπως με την ύπαρξη δυσαναλογίας μεταξύ του χρησιμοποιούμενου μέσου εκτέλεσης και του επιδιωκόμενου σκοπού, με την άσκηση δικονομικού δικαιώματος κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη ή την καλή πίστη, δηλαδή όταν η συμπεριφορά του φορέα του δικαιώματος ωθείται από κακοβουλία, με αποκλειστικό σκοπό τη βλάβη του άλλου, ή όταν η πράξη της εκτέλεσης υπερβαίνει τα όρια της θυσίας του οφειλέτη (ΑΠ 724/2017, ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, για να χαρακτηριστεί η άσκηση του δικαιώματος καταχρηστική, απαιτείται οι πράξεις του υπόχρεου και η δημιουργηθείσα κατάσταση, που συνεπάγεται επαχθείς για τον ίδιο επιπτώσεις, να τελούν σε αιτιώδη σχέση με την προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου. Το ζήτημα αν οι συνέπειες, που συνεπάγεται η άσκηση του δικαιώματος, είναι επαχθείς για τον υπόχρεο, πρέπει να αντιμετωπίζεται και σε συνάρτηση με τις αντίστοιχες συνέπειες που μπορεί να επέλθουν σε βάρος του δικαιούχου από την παρακώλυση της ικανοποίησης του δικαιώματός του. Γίνεται, δηλαδή, σε τελική ανάλυση στάθμιση των αντίθετων συμφερόντων των μερών και προκρίνονται εκείνα τα συμφέροντα που παρουσιάζουν τη μεγαλύτερη σπουδαιότητα για την κοινωνική τάξη και ευρυθμία (ΟΛΑΠ 6/2016, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1116/2018, ΔΕΕ 2019. 752, ΑΠ 841/2017, ΑΠ 1603/2014, ΑΠ 736/2012, ΕφΑθ 5/2018, ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, κατά την παρ. 2 του

άρθρου 951 ΚΠολΔ, η κατάσχεση δεν επιτρέπεται να επεκταθεί σε περισσότερα από όσα χρειάζονται για να ικανοποιηθεί η απαίτηση και για να καλυφθούν τα έξοδα της εκτέλεσης. Με την τελευταία αυτή διάταξη, η ρύθμιση της οποίας αποτελεί έκφραση της γενικής αρχής του ΚΠολΔ για την απαγόρευση καταχρηστικής διαδικαστικής συμπεριφοράς, επιβάλλεται ο περιορισμός της κατάσχεσης σε τόσα περιουσιακά στοιχεία του οφειλέτη όσα απαιτούνται προς ικανοποίηση της απαίτησης και κάλυψη των εξόδων εκτέλεσης, σκοπό δε έχει να αποτρέψει την από τον δανειστή υπερβολική καταπίεση του οφειλέτη δια της δέσμευσης δυσανάλογης προς την απαίτηση περιουσίας. Η εν λόγω διάταξη πρέπει να ερμηνεύεται σε συνδυασμό με τα άρθρα 25 παρ. 3 του Συντάγματος και 281 ΑΚ, κατά τους κανόνες της καλής πίστης και των χρηστών ηθών και με ευρύτητα, διότι η κατάσχεση κατατείνει στην ικανοποίηση όχι μόνον του επισπεύδοντα, αλλά και άλλων δανειστών, οι οποίοι πρόκειται να αναγγελθούν. Η συνέπεια της παράβασης της διάταξης δεν είναι η ακυρότητα της κατάσχεσης συνολικά, αλλά ο περιορισμός σε ανάλογα περιουσιακά στοιχεία με δικαστική απόφαση, κατόπιν ανακοπής του οφειλέτη της διάταξης του άρθρου 933 παρ. 1 ΚΠολΔ. Η αξία των κατασχεθέντων αποτελεί ζήτημα παρεμπιπτόντως ερευνώμενο από το Δικαστήριο, λαμβανομένης υπόψη και της εκτίμησης αυτής από την κατασχετήρια έκθεση. Απαραίτητα στοιχεία για το ορισμένο του σχετικού λόγου είναι ο προσδιορισμός: α) του κατασχεμένου, στο οποίο θα περιοριστεί η κατάσχεση, β) της αξίας αυτού, από την οποία εξαρτάται το πλειστηρίασμα και γ) των απαιτήσεων του επισπεύδοντα και των λοιπών δανειστών, οι οποίοι πρόκειται να αναγγελθούν (ΑΠ 551/2005, ΕφΠειρ 592/2024, ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, εκτός της προβλεπόμενης μη αναγκαίας επέκτασης της κατάσχεσης σε περισσότερα περιουσιακά στοιχεία, η κατάσχεση δύναται να κριθεί καταχρηστική και υπό άλλες προϋποθέσεις, όπως λ.χ. όταν το κατασχεθέν έχει αξία δυσανάλογα μεγαλύτερη του ύψους της απαίτησης του επισπεύδοντα και των λοιπών δανειστών, οι οποίοι αναμένεται να αναγγελθούν, όταν υπάρχουν άλλα πράγματα δεκτικά κατάσχεσης ελάσσονος αξίας, που υπερκαλύπτουν την απαίτηση αυτή ή όταν υπάρχουν και άλλα περιουσιακά στοιχεία και το κατασχεθέν αποτελεί, εν γνώσει του κατάσχοντα, ουσιώδες για την επιβίωση του οφειλέτη και της οικογένειάς του στοιχείο ή τον μοναδικό χώρο, όπου ασκεί την επαγγελματική του δραστηριότητα. Στις περιπτώσεις αυτές (και σε άλλες παρόμοιες) δεν τίθεται ζήτημα περιορισμού της κατάσχεσης, αλλά ακύρωσης αυτής κατόπιν ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ

(ΜονΕφΠειρ 90/2025, ΜονΕφΑνΚρ 19/2024, ΜονΕφΑνΚρ 182/2024, ΕφΑθ 1543/2022, ΕφΑθ 2634/2022, ΝΟΜΟΣ).

Με τον τέταρτο λόγο ανακοπής του, κατά το δεύτερο και τρίτο σκέλος αυτού, ο ανακόπτων ισχυρίζεται ότι η επίσπευση της αναγκαστικής εκτέλεσης από την καθ' ης η ανακοπή σε βάρος του είναι καταχρηστική, διότι παραβιάζεται η αρχή της αναλογικότητας και του ηπιότερου μέσου εκτέλεσης, καθόσον κατασχέθηκε εμπράγματο δικαίωμά του επί ακινήτου δυσανάλογα μεγάλης αξίας σε σχέση με την οφειλή, δεδομένου ότι η κατάσχεση επιβλήθηκε για ποσό 100.000 ευρώ, ενώ η αξία του κατασχεθέντος ακινήτου του ανέρχεται τουλάχιστον στο ποσό των 300.000 ευρώ και επιπλέον η καθ' ης προχώρησε στη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης, χωρίς να αναμένει την τελεσιδικία του εκτελεστού τίτλου, ήτοι της διαταγής πληρωμής, βάσει της οποίας επισπεύδεται η εκτέλεση και κατά της οποίας έχει ασκηθεί προγενέστερη ανακοπή. Ωστόσο, με αυτό το περιεχόμενο ο λόγος αυτός ανακοπής είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθόσον τα επικαλούμενα για τη στοιχειοθέτησή του πραγματικά περιστατικά, και αληθή υποτιθέμενα, δεν επαρκούν ώστε να θεωρηθεί ότι καθιστούν μη ανεκτή, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου, την εκ μέρους της καθ' ης η ανακοπή επίσπευση της προκείμενης εκτελεστικής διαδικασίας. Ειδικότερα, μόνη η επίσπευση αναγκαστικής εκτέλεσης από την καθ' ης σε βάρος του ανακόπτοντα δεν αντιβαίνει στα οριζόμενα στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ όρια της καλής πίστης, των χρηστών ηθών και του κοινωνικού και οικονομικού σκοπού του δικαιώματός της, ουδόλως δε καθίσταται μη ανεκτή κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου, αντίθετα η καθ' ης με τις εν λόγω ενέργειές της επιδίωξε την προστασία των νόμιμων και θεμιτών συμφερόντων της και την ικανοποίηση της ληξιπρόθεσμης απαίτησής της σε βάρος του ανακόπτοντα, ως δικαίωμα συνυφασμένο με τη διαχείριση της περιουσίας της, τον τρόπο της οποίας αυτή ελεύθερα κατ' αρχάς καθορίζει, ακόμη και αν στη συγκεκριμένη περίπτωση η άσκηση του δικαιώματός της αυτού επιφέρει στον ανακόπτοντα βλάβη, έστω και μεγάλη, την οποία πάντως δεν περιγράφει. Σημειωτέον δε ότι ο ανακόπτων δεν επικαλείται πραγματικά περιστατικά που έλαβαν χώρα και βάσει των οποίων του δημιουργήθηκε εύλογα η πεποίθηση ότι η καθ' ης δεν θα ασκήσει το δικαίωμα είσπραξης και δεν θα προβεί στην επίσπευση αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος του. Επιπλέον, σύμφωνα και με τα προεκτεθέντα στην αμέσως ανωτέρω μείζονα σκέψη, μόνο το γεγονός ότι η άσκηση του δικαιώματος του δανειστή επιφέρει βλάβη, έστω και μεγάλη, στον

Ομ

οφειλέτη, δεν αρκεί για να χαρακτηρίσει ως καταχρηστική την άσκησή του, αλλά πρέπει να συνδυάζεται και με άλλες περιστάσεις, όπως συμβαίνει όταν ο δανειστής δεν έχει στην πραγματικότητα συμφέρον από την άσκηση του δικαιώματός του, τις οποίες, όμως, εν προκειμένω δεν επικαλείται ο ανακόπτων. Εξάλλου, η διαφορά μεταξύ του ύψους της οφειλής για την οποία επισπεύδεται η αναγκαστική εκτέλεση και της αξίας του κατασχεθέντος, δεν αρκεί από μόνη της για να καταστήσει καταχρηστική την επιλογή της καθ' ης η ανακοπή να εκκινήσει τη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης, χωρίς την επίκληση από τον ανακόπτοντα και άλλων πραγματικών περιστατικών, που να στοιχειοθετούν υπέρβαση και μάλιστα προφανή των αρχών της καλής πίστης, των χρηστών ηθών και του κοινωνικοοικονομικού σκοπού του συμβατικού δικαιώματος της καθ' ης η ανακοπή να επιδιώξει την είσπραξη της απαίτησής της και να ενεργήσει προς ικανοποίηση του θεμιτού συμφέροντός της. Επιπλέον, δεν προσδιορίζει ποιο είναι το αντικείμενο της κατάσχεσης, στο οποίο πρέπει να περιοριστεί αυτή, ποια η αξία αυτού και κατ' ακολουθία το πλειστηρίασμα που θα επιτευχθεί από την εκποίησή του, καθώς και ποιο είναι το σύνολο των απαιτήσεων και τα έξοδα εκτέλεσης που πρέπει να καλυφθούν από αυτό και εάν υπάρχουν και άλλοι δανειστές και σε καταφατική περίπτωση ποιο το ύψος των απαιτήσεών τους, δεδομένου ότι αφενός προϋπόθεση, του περιορισμού της κατάσχεσης είναι η κατάσχεση από τον ίδιο τον δανειστή όχι ενός περιουσιακού στοιχείου, αλλά περισσότερων πραγμάτων, κινητών ή ακινήτων, του ίδιου του οφειλέτη, κατά του οποίου επισπεύδεται η συγκεκριμένη αναγκαστική εκτέλεση, και αφετέρου, συνέπεια της παράβασης της διάταξης του άρθρου 951 παρ. 2 ΚΠολΔ είναι ο περιορισμός της κατάσχεσης σε ανάλογα περιουσιακά στοιχεία του οφειλέτη και όχι η ακυρότητά της έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης. Τέλος, ο ανακόπτων δεν επικαλείται, τουλάχιστον κατά τρόπο συγκεκριμένο, και άλλα πρόσθετα περιστατικά και αντικειμενικά στοιχεία, από τα οποία να προκύπτει ότι η καθ' ης η ανακοπή ωθείται από κακοβουλία, με αποκλειστικό σκοπό τη βλάβη του, ή ότι δεν έχει συμφέρον, ούτε και προσδοκά ουσιαστικό κέρδος από την κατά τον περιγραφόμενο τρόπο άσκηση της αξίωσής της, η οποία συγκρινόμενη με τη θυσία του οφειλέτη, αντίκειται προς τα όρια που διαγράφονται στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, ούτε όμως και επικαλείται την πρόκληση σ' αυτόν ιδιαίτερα επαχθών και μη ανεκτών κατά τους κανόνες των χρηστών ηθών συνεπειών από την επίσπευση της ένδικης αναγκαστικής εκτέλεσης, σε σχέση μάλιστα μ' αυτές που θα υφίστατο η καθ' ης εάν δεν ασκούσε το δικαίωμά της αυτό, τέτοια, δε, ιδιαίτερα επαχθή και δυσανάλογη γι' αυτόν

συνέπεια δεν αποτελεί μόνη η στέρηση της δυνατότητας ελεύθερης διάθεσης και αξιοποίησης του κατασχεθέντος και η τυχόν απώλειά του, αφού αυτή αποτελεί την εκ του νόμου συνέπεια κάθε αναγκαστικής κατάσχεσης και όχι μόνο της επίδικης. Αναφορικά δε με τον ισχυρισμό ότι η καθ' ης οφείλει να αναμένει την εκδίκαση της ανακοπής κατά της διαταγής πληρωμής πριν επισπεύσει την επίδικη αναγκαστική εκτέλεση, αυτός πρέπει να απορριφθεί, καθότι σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 632 παρ. 3 ΚΠολΔ η άσκηση της ανακοπής δεν αναστέλλει την εκτέλεση της διαταγής πληρωμής, ενώ δεν προκρίνεται ούτε η αναστολή της συζήτησης της ανακοπής κατά πράξεων της εκτέλεσης κατ' άρθρο 249 ΚΠολΔ έως την τελεσιδικία της σχετικής ανακοπής κατά του εκτελεστού τίτλου, λόγω της σαφούς διάταξης του άρθρου 938 παρ. 2 ΚΠολΔ, που δεν επιτρέπει την αναστολή της προόδου της εκτελεστικής διαδικασίας στην περίπτωση της κατάσχεσης ακινήτου. Καταχρηστική δε συμπεριφορά της καθ' ης δεν είναι δυνατό να διαπιστωθεί εν προκειμένω, καθώς δεν αναφέρονται από τον ανακόπτοντα τα ως άνω αναλυτικά περιγραφόμενα πραγματικά περιστατικά, που καθιστούν την επίσπευση της αναγκαστικής εκτέλεσης εκ μέρους της καθ' ης ως αντιβαίνουσα στις αρχές της καλής πίστης και των χρηστών ηθών ή στον κοινωνικό και οικονομικό σκοπό του δικαιώματός της.

Ο ανακόπτων με τον πέμπτο λόγο της ένδικης ανακοπής διατείνεται ότι η προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης τυγχάνει άκυρη, καθότι αντίγραφο αυτής δεν επιδόθηκε εντός της προβλεπόμενης στο άρθρο 995 παρ. 2 ΚΠολΔ πενήμηρης προθεσμίας στον Προϊστάμενο του αρμόδιου Κτηματολογικού Γραφείου. Ο ανωτέρω λόγος ανακοπής είναι ορισμένος και νόμιμος, στηριζόμενος στη διάταξη του άρθρου 995 παρ. 2 εδ.α ΚΠολΔ, απ' όπου συνάγεται ότι η παράλειψη ή η εκπρόθεσμη διενέργεια, ήτοι μετά την παρέλευση πέντε ημερών από την κατάσχεση, επίδοσης αντιγράφου της κατασχετήριας έκθεσης στον Υποθηκοφύλακα (Κτηματολόγιο) της περιφέρειας όπου βρίσκεται το κατασχεμένο ακίνητο, έχει ως συνέπεια την ακυρότητα της κατάσχεσης ανεξαρτήτως βλάβης, η οποία απαγγέλλεται μετά από άσκηση ανακοπής του άρθρου 933 στην προθεσμία του άρθρου 934 παρ.1α ΚΠολΔ (Κιουπτσίδου – Στρατουδάκη, Ερμηνεία ΚΠολΔ, Κεραμείς/ Κονδύλης/ Νίκας, άρ. 995 αρ.3 σελ. 853-854). Περαιτέρω, από την επισκόπηση του συνόλου των εγγράφων, που προσκομίζονται μετά από επίκληση από τα διάδικα μέρη, δεν προκύπτει ότι πραγματοποιήθηκε η ως άνω επίδοση, ενώ η καθ' ης δεν αντικρούει με συγκεκριμένο τρόπο τον εν λόγω ισχυρισμό του ανακόπτοντα, οπότε πρέπει να γίνει δεκτός ως ουσιαστικά βάσιμος ο υπό κρίση

Οκ

λόγος ανακοπής. Παρέλκει δε η έρευνα της νομικής και ουσιαστικής βασιμότητας των υπολειπόμενων τρίτου και έκτου λόγων, που αφορούν στο κύρος της ανακοπτόμενης κατασχετήριας έκθεσης, επειδή με την αποδοχή του παραπάνω λόγου ικανοποιείται πλήρως το αίτημα για ακύρωση της ένδικης πράξης της εκτελεστικής διαδικασίας (ΕφΑθ 4359/2021, ΕφΑιγ 125/2019, ΕφΘεσ 2175/2017, ΕφΑθ 1294/2009, ΕφΘεσ 2292/2006, ΕφΑθ 5824/2001, Νόμος). Πρέπει, κατά συνέπεια, η υπό κρίση ανακοπή να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη και ακολούθως να ακυρωθεί η με αριθμό 2790/30.7.2025 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας της δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Αθηνών Πηγής Κουτσογιαννοπούλου. Τέλος, πρέπει να καταδικαστεί η καθ' ης, λόγω της εν μέρει ήττας της, στην πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων του ανακόπτοντα, κατόπιν νομίμου αιτήματός του (άρθρο 176 ΚΠολΔ) όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την ανακοπή.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ τη με αριθμό 2790/30.7.2025 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας της δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Αθηνών Πηγής Κουτσογιαννοπούλου.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την καθ' ης η ανακοπή σε μέρος των δικαστικών εξόδων του ανακόπτοντα, τα οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων (1000) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, χωρίς την παρουσία των διαδίκων ή των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, στις 27 Ιανουαρίου 2026

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΚΩΛΥΟΜΕΝΗΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΕΔΡΑΣ
ΥΠΟΓΡΑΦΕΤΑΙ Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ
ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ..... ΑΝΑΚΟΠΩΝ.....

Παναγιώτα Γουβαλή.

FOR THE PURPOSES OF THE ACT
AND THE REGULATIONS MADE THEREUNDER
AND IN CONNECTION WITH THE
CARRYING ON OF BUSINESS